

Az ítéltábla a dr. Bódai Levente ügyvéd által képviselt **I.r, II.r. felpereseknek** jogtanácsos által képviselt **I.r.** és jogtanácsos által képviselt **II.r alperesek** ellen **nem vagyoni kártérítés megfizetése** iránt indított perében, a Tatabányai Törvényszék 2013. október 3. napján kelt 10.P.20.689/2012/30. számú ítéletével szemben, az I.r. felperes által 31. sorszámmal benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja és az I. r. felperesnek egyetemlegesen fizetendő kártérítés összegét 750.000.- (Hétszázötvenezer) forintba és ennek 2011. október 11-től a kifizetés napjáig járó törvényes késedelmi kamatára felemeli.

Mellőzi az I. r. felperest az alperesek javára való elsőfokú perköltség viselésére, továbbá a 30.000.- (Harmincezer) forint elsőfokú eljárási illeték viselésére vonatkozó rendelkezést azzal, hogy ezt az illetéket az állam viseli.

Köteles az I. és II. r. alperes, mint egyetemlegesen kötelezett 15 napon belül megfizetni az I. r. felperesnek 20.000.- (Húszezer) forint másodfokú perköltséget.

A feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

A Tatabányai Törvényszék a fellebbezéssel támadott ítéletében egyetemlegesen kötelezte az I. és II. r. alpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg az I. és a II. r. felperesek részére személyenként 500.000.- Ft - 500.000.- Ft nem vagyoni kártérítést, valamint felpereseknek egyetemlegesen 63.500.- Ft ügyvédi munkadíjat, mint perköltséget.

Ezt meghaladóan az I. r. felperes kereseti kérelmét elutasította.

Kötelezte az I. r. felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. r. alperesnek 25.000.- Ft, a II. r. alperesnek 25.000.- Ft jogtanácsosi munkadíjat.

Kötelezte az I. r. felperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az államnak 30.000.- Ft le nem rótt eljárási illetéket. Rendelkezett, hogy 60.000.- Ft le nem rótt illeték az állam terhén marad.

Az irányadó tényállás szerint 2011. szeptember 30-án a **"Város"1** szám alatti társasház előtt a II. r. alperes személyi szabadságot korlátozó kényszerintézkedést, elfogást foganatosított az I. r. felperessel és a társaságában tartózkodó fiával, a II. r. felperessel szemben. Ennek során a II. r. alperes művelési egységének tagjai a felpereseket az utcán tartózkodók és a lakóközösség tagjai előtt a földre kényszerítették, kezüket hátul megbilincseltek, fejükre csuklyát húztak.

A felperesek ekkor személyazonosságukat okmányokkal igazolni nem tudták.

A II. r. felperest a házban lakó édesanyja azonosította, így vele szemben az intézkedést megszüntették.

A megbilincselte I. r. felperest a **"Város"1...** szám alatti lakcímére kísérték, ahol személyazonosító okmányait megtekintették, majd őt a **"Város"1 "A"** Kórház Sürgősségi Osztályán ellátták.

Ezt követően az I. r. felperest a **"Város"1** Rendőrkapitányságra előállították, ahol a közigazgatási nyilvántartás adatait is ellenőrizték, majd közel 4 óra fogvatartás után szabadon engedték.

Az elfogás, majd az előállítás folyamán ellenállást egyik felperes sem tanúsított.

A felperesek elfogására azért került sor, mert az I. r. alperes - a bűnszövetségben, csoportosan elkövetett rablás miatt folyamatban lévő nyomozási eljárásban - olyan adatok birtokába jutott, amelyek alapján azt feltételezte, hogy az adott időpontban és címen megjelenő személy lesz az általa folytatott nyomozás gyanúsítottja.

Figyelemmel az I. r. felperes és a gyanúsított személy fizikális hasonlóságára (valamint egyéb, a gyanúsítottal összefüggésbe hozható adatokra tekintettel) az I. r. alperes a helyszínen az I. r. felperest tévesen a vizsgált bűncselekmény elkövetőjeként azonosította.

Az I. r. alperes a 295/2010. (10.22.) Kormányrendelet 3. § (2) bekezdése alapján az intézkedéshez a II. r. alperes közreműködését vette igénybe, aki a vélt gyanúsított elfogását önállóan hajtotta végre.

A kényszerintézkedés során mindkét felperes horzsolásos sérüléseket, fizikai fájdalmat szenvedett el, mindkettőjükénél félelemérzet, a II. r. felperesnél szorongásos állapot, poszttraumás stressz zavar lépett fel.

Az eseményeknek számos szemtanúja volt, így a felperesek „látványos”, bűnözőkénti elfogása a szociális kapcsolataik tekintetében is hátrányokkal járt.

Az elsőfokú bíróság az I. r. felperes - 1.000.000.- forint nem vagyoni kártérítés egyetemleges megfizetésére irányuló - kereseti kérelmét részben, 500.000.-Ft összeg erejéig, míg a II. r. felperes 500.000.-Ft nem vagyoni kártérítés egyetemleges megfizetése iránt előterjesztett kereseti kérelmét teljes egészében alaposnak ítélte a Ptk. 75.§ (1) 84.§ (1) bekezdés e) pontja, 339 § (1) 349. § (1) 355.§ 344.§ (1) bekezdés alapján.

Megállapította, hogy a felperesek a kényszerintézkedésekkel szemben panasszal nem éltek, a jogellenes rendőri intézkedés és annak módja miatt bekövetkezett károk elhárítására azonban

a rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvényben (Rtv.) szabályozott panasz nem volt alkalmas, ezért az igénybevételének elmaradása nem eredményezi az államigazgatási jogkörben okozott károkért való felelősség Ptk. 349.§ (1) bekezdésében előírt különös feltételének hiányát.(EBH.2010./2225)

A joggyakorlat egyértelmű abban a körben, hogy a jogerős államigazgatási határozattal szemben - jelen esetben a panaszt elbíráló vezető szerv határozatával szemben - nyitva álló bírósági út igénybevétele nem minősül rendes jogorvoslatnak. (PK. 43. BH1996./470.) A kár tehát rendes jogorvoslattal nem volt elhárítható.

Megállapította a törvényszék, hogy az I. r. alperes tévesen azonosította az I. r. felperest a vizsgált bűntény elkövetőjeként, ezen eljárása felróható magatartásként értékelendő.

Az I. r. alperessel, mint a rendvédelmi célzatú, közvetlen kényszerítő eszköz alkalmazásának lehetőségével felruházott államhatalmi szervvel szemben az elvárhatóság szintje magasabb, mint „az adott helyzetben általában elvárhatóság” mércéje. Ennek tükrében nem fogadta el a törvényszék az I. r. alperes azon védekezését, hogy a testi hasonlóság mellett az elkövető és az I. r. felperes egyéb adatainak szinkronitása (a mindkettőjükkel összefüggésben felmerült tatabányai cím, az általuk birtokolt C gépkocsi típusa stb.) az alapos operatív munka mellett is szinte elkerülhetlenné tette a tévedést. A törvényszék rámutatott, hogy az I.r. alperes érvelése azért nem bír relevanciával, mivel az egyéb adatok hasonlóságára csak a téves azonosítás bekövetkeztét, azaz a jogellenes és felróható magatartás tanúsítását követően derülhetett fény.

Az I.r. alperes kellő gondossággal végzett előkészítő munkája eredményeként a téves azonosítás elkerülhető lett volna, ezért az I.r. alperes a magatartása felróhatóságának hiányára alappal nem hivatkozhat.

Az elsőfokú bíróság úgy foglalt állást, hogy a II. r. alperes eljárása abban a körben nem volt felróható, hogy az akciót az I. r. alperes felhívására és egy súlyos, erőszakos bűncselekmény elkövetésével gyanúsított - noha tévesen azonosított - személy elfogására hajtotta végre, akinek menekülési, ellenszegülési szándékával számolnia kellett. Ezért a testi kényszer és a bilincs alkalmazása megelőzés céljából nem volt mellőzhető.

A kényszerítő intézkedéseket azonban a II.r. alperes az Rtv.16. § (1) 17. § (2) bekezdés sérelmével, a szükségesnél tovább és a körülményekhez képest indokolatlan mértékben alkalmazta. A műveleti egység intézkedésének sikere a csuklya alkalmazása nélkül, a tarkón bakancsnyomot eredményező testi kényszer, a személyazonosság megállapítása utáni bilincshasználat nélkül is biztosítható lett volna. A kényszerintézkedéseket a II.r. alperes nem az elvárható módon és mértékben fogatosította, az eljárása e körben felróható.

A II. r. alperes a II. r. felperessel szemben a kényszerintézkedést az I. r. felperes, mint célszemély elleni intézkedés eredményességének biztosítására hajtotta végre.

A személyes szabadságot korlátozó intézkedések és egyéb kényszerintézkedések alkalmazásának a felperesek tekintetében jogalapja nem volt, az alperesek jogellenes és felróható magatartása a felperesek személyiségi jogainak sérelmét eredményezte.

Az ambuláns lapokkal, fényképekkel bizonyított hámsérülések, a mindkét felperest érintő átmeneti pszichés nehézségek, valamint a II.r. alperes orvosszakértő által igazolt szorongásos

állapota és a nála diagnosztizált poszttraumás stressz-szindróma a felperesek testi épséghez, egészséghez való joga sérülését alátámasztja.

A felperesek, mint erőszakos bűnözők számtalan szemtanú jelenlétében történő elfogása, az ebből fakadó, a szociális kapcsolatokban jelentkező hátrányok - köztudomásúnak tekinthető - ténye a felperesek emberi méltósághoz, becsülethez és jó hírnévhez fűződő személyiségi jogainak sérelmét is okozták.

Az immateriális hátrányok kompenzálásához szükséges vagyoni kárpótlás összegét a törvényszék a jogsértés súlyához, az elszenvedett hátrányok mértékéhez igazodóan, a józan mértéktartás elve szerint 500-500.000.-Ft-ban állapította meg.

A károsodást az alperesek közösen, részben akarategységben eljárva okozták, ezért a Ptk.344. § (1) bekezdése szerint a marasztalásuk egyetemleges.

Az I. r. felperes az ítélet megváltoztatására irányuló fellebbezésében az alperesek egyetemleges marasztalásának összegét 750.000.-Ft-ra kérte felemleni.

A kereseti kérelmét a 2011. október 1. napjától járó késedelmi kamatokra is kiterjesztette. Az ügyben felmerült valamennyi perköltség megfizetésére az alpereseket kérte kötelezni az I. r. felperes perköltség viselése alóli mentesítése mellett. Hivatkozott a 6/1986.(VI.26.) IM. rendelet 15. § (1) bekezdésére.

Hangsúlyozta, hogy a több személyiségi jog sérelme, köztük a testi épség, emberi méltóság, becsület, jó hírnév és - az elsőfokú bíróság által nem értékelt - személyes szabadság és mozgási szabadság jogellenes korlátozása valamint a jogsérelmek mértéke magasabb összegű kártérítést indokol.

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a bilincshasználatot és a testi kényszer alkalmazását nem róta az alperesek terhére.

Az Rtv. 15. § (1), (2), 16. § (1), (4) bekezdéseiben foglaltakra hivatkozással hangsúlyozta, hogy bűncselekménnyel kapcsolatba nem hozható, ártatlan személyek személyiségi jogai nem korlátozhatók, a rendőri intézkedés velük szemben károkozással, sérüléssel nem járhat, az arányosság és a szükségesség szempontjai vonatkozásukban fel sem merülhetnek

Az Rtv. 17. § (2), 33. § (1), 47. §, 48. §, 61. § és a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011.(IX.22.) BM. rendelet 39. § és 41. § (6) bekezdése alapján a felperesekkel szemben nem álltak fenn a testi kényszer alkalmazásának, a bilincs használatának a feltételei. Bűncselekményt a felperesek nem követtek el, agresszióra utaló viselkedést, ellenszegülést nem mutattak, az intézkedés eredményességéhez tehát nem volt szükség testi kényszerre.

Az Emberi Jogok Európai Egyezményének 3. cikke által tilalmazott embertelen bánásmód fogalmát kimeríti a jogellenes rendőri kényszerintézkedés alkalmazása. A csuklya fejre húzása és a kéz hátrabilincselése embertelen, megalázó bánásmódnak minősül.

Az I. r. alperes a csatlakozó fellebbezésében elsődlegesen az I. r. felperes kereseti kérelmének az I. r. alperessel szemben történő elutasítását, másodlagosan a Ptk. 344. § (3)

bekezdése alapján az alperesek - közrehatásuk arányában való - marasztalását és a perköltség viselésére kötelezését kérte.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal az alperesek közti feladatmegosztást a sérelmezett intézkedés során. A II. r. alperes által kivitelezett akció során az I. r. alperes munkatársai nem lehettek jelen a műveleti terepen, így az I. r. alperesnek nem volt lehetősége felismerni, hogy nem a megfelelő személy elfogása történt meg. Az elkövető személyének azonosítása nagy távolságból, rossz látási viszonyok között, gyenge minőségű igazolványkép alapján jelentős nehézséget okozott. Az I. r. alperes munkatársainak a helyszínre érkezésekor a felperesek már „hátrabilincselte kezekkel a földön ültek”.

A leggondosabb előkészítő munka ellenére is az elfogni tervezett személyek személyazonosságának megállapítására teljes bizonyossággal csak előállításukkor kerülhet sor. Az I.r. alperes az adott helyzetben elvárható magatartást tanúsította.

Vitatta, hogy „az I. és a II.r. alperesek tevékenysége ugyanolyan mértékben hatott volna közre a kár bekövetkeztében”.

A II. r. alperes a fellebbezési ellenkérelmében a Rtv. 7/E.§ (1) bekezdés b) pontja és a 295/2010. (XII.22.) Korm. rendelet 3.§ (3) bekezdésére hivatkozással kiemelte, hogy az intézkedést a célszemélyt azonosító I.r. alperes felkérésére és az általa adott információk alapján hajtotta végre. Az Rtv. 13. § (1) bekezdése értelmében az ott írt feltételek esetén a rendőr intézkedni köteles. Az intézkedés jogalapja ez okból a II. r. alperes tekintetében megállapítható.

A nyomozás tárgyát képező bűncselekmény súlyára és az elkövetők személyére tekintettel a testi kényszer és a bilincs alkalmazása a Rtv. 48. § és a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX.22.) BM.r. 41. § (1) (4) (6) bekezdései értelmében indokolt volt, mivel a szökéssel, esetleges fizikai ellenállással számolniuk kellett. Az előzetes figyelmeztetés minden formája az intézkedés eredményességét veszélyeztette volna, ezért a szolgálati szabályzat 5.§ (2) bekezdés alapján mellőzhető volt.

A szolgálati szabályzat 28.§ (5) bekezdés alapján az I.r. felperes **"Város"1** Rendőrkapitányságra történő előállítása is jogoszerű volt, mivel vele szemben kényszerítő intézkedés alkalmazására került sor.

Álláspontja szerint a csatlakozó fellebbezés előterjesztése a Pp.244. § (1) bekezdésébe ütközik. Amennyiben a fellebbezés a per főtárgyát nem érinti, akkor a főtárgy tekintetében csatlakozó fellebbezésnek nincs helye.

A jelen esetben az I.r. felperes fellebbezésének tárgya az összecszerűség emelése, így a csatlakozó fellebbezés a jogalapot érintően a kereset elutasítására nem irányulhat.

A fellebbezés alapos, a csatlakozó fellebbezés alaptalan.

Az ítéletet a fellebbezési és a csatlakozó fellebbezési kérelem, valamint a fellebbezési ellenkérelem korlátai között felülvizsgálva (Pp.253. § (3) bekezdés) az ítéletábra

megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges körben lefolytatta, a bizonyítékokat a Pp.206. §-ban írtaknak megfelelően, okszerűen értékelve helyes tényállást állapított meg, amelyből levont jogi következtetései azonban - az alábbiak szerint - csak részben helytállóak.

Az I. r. felperes fellebbezése a javára megállapított kártérítés összegét, azaz a per főtárgyát érintette, ezért a Pp.244. § (1) bekezdése a jogalapot is érintő csatlakozó fellebbezés I. r. alperes részéről történő előterjesztését nem tiltja.

Az ítéletábra a fellebbezést és a csatlakozó fellebbezést érdemben vizsgálta.

Osztotta az ítéletábra a törvényszék azon álláspontját, hogy az I-II. r. alpereseket - az államigazgatási jogkörben okozott kár megtérítésének Ptk.339. § (1) és 349. § (1) bekezdésében foglalt általános és különös feltételei szerint - kártérítési felelősség terheli az I. r. felperes személyének téves azonosításával, majd I-II. r. felperesek elfogásával és az I.r. felperes fogvatartásával okozott személyiségi jogsértésekkel összefüggésben bekövetkezett nem vagyoni károkért (Ptk.75.§ (1) bekezdés 76.§).

A jogalap körében az ítéletábra kiemeli, hogy a felperesek jogsértést nem követtek el, a magatartásuk annak gyanújára sem adott alapot. A kárt okozó hatósági fellépésre kizárólag az I. r. alperes tévedése miatt került sor, az eljárásának - és ebből eredően a II. r. alperes ezen alapuló eljárásának - jogellenességéhez kétség nem fér.

Az I. r. alperes - a kártérítési felelősség alóli kimentés körében - az I.r. felperes személyazonosításának nehézségeire és az intézkedés elvárható alapossággal végzett előkészítésére hivatkozott.

A kellően gondos, operatív előkészítő munka mellett azonban a felpereseknek okozott immateriális hátrányok elkerülhetők lettek volna. A jogszabályi keretek között kényszerintézkedések foganatosítására is feljogosított közhatalmi szerveket, így a nyomozóhatóságot is az elvárhatóság általánosanál magasabb mércéje köti éppen azért, mert az alkalmanként szükséges kényszerintézkedések, mint a feladataik ellátásához rendelkezésükre álló eszközök egyúttal az intézkedés alá vont személy személyiségi jogait is szükségszerűen korlátozzák, ezért indokolatlan, téves alkalmazásuk fokozott jogsérelmet, nagyobb súlyú hátrányt okozhat.

A felróhatóság hiányára tehát az I. r. alperes alappal nem hivatkozhat.

A csatlakozó fellebbezésben írtakra tekintettel - a fentiekben kifejtetteken túl - hangsúlyozza az ítéletábra, hogy sem a felismeréshez használt fénykép rossz minősége, sem az I. r. alperes nyomozóinak kényszerű távolmaradása a közvetlen műveleti terepről, sem az azonosító okmányok hiánya az elfogás időpontjában nem ad magyarázatot - a fia és a volt házastársa által a helyszínen, majd az okmányaival a lakásán is - azonosítható, ellenállást nem tanúsító I.r. felperes személyi szabadságának közel 4 órán át tartó korlátozására.

A Ptk.344. § (1) bekezdése szerint, ha többen közösen okoznak kárt, felelősségük a károsulttal szemben egyetemleges, egymással szemben pedig magatartásuk felróhatósága arányában oszlik meg.

Az ítéletábra kiemeli, hogy az alperesek a jogellenes magatartásukat akarategységben, egymás tevékenységének függvényében, együttesen fejtették ki. A II. r. alperes a fellebbezési tárgyaláson is megerősítette, hogy „az egész intézkedés alatt folyamatos együttműködés volt köztünk, mint alperesek között”. (Pf.III.20.287/2013/5.sz. jkv.2.o.).

Az egyetemlegesség mellőzésére lehetőséget adó Ptk. 344. § (3) bekezdésében írt károsulti közrehatás, vagy a kárigény érvényesítésének késedelme nem állapítható meg, a károkozók közrehatása mértékének vizsgálata esetén pedig a károsultak - méltánytalan módon - huzamosabb ideig nem juthatnak hozzá az őket megillető kompenzációhoz.

A károsultakra kedvezőbb egyetemlegesség mellőzése, azaz a Ptk.344. § (1) bekezdésében írt általános rendelkezéstől eltérés - a fentiekre tekintettel - nem indokolt.

A csatlakozó fellebbezésben előterjesztett másodlagos fellebbezési kérelemben és a fellebbezési ellenkérelemben kifejtettekre tekintettel az ítéletábra rámutat, hogy a II.r. alperes károkozó és jogellenes magatartásának felróhatóságát és ez okból - az I.r. alperessel egyetemleges - kártérítési felelősségét nemcsak az arányosság követelményének megsértése, a kényszerintézkedések alkalmazása során a szükséges mérték és időtartam túllépése alapozza meg.

Az ítéletábra álláspontja szerint az alperesek, mint közös károkozók eljárásának egésze jogsértő volt, így annak a körülménynek, hogy az egyes részcselekmények az arányosság követelményét (is) sértik-e a károsultakkal szemben fennálló egyetemleges kárfelelősségük jogalapja tekintetében nincs jelentősége, csak a károkozók egymás közti viszonyában lehet mérvadó.

A felperesek és a II. r. alperes viszonylatában nem eredményezi a felróhatóság hiányát az a körülmény, hogy a II.r. alperes a károkozó magatartást az I. r. alperes felkérése alapján fejtette ki. A kényszerintézkedésre okot nem adó, ellenállást nem tanúsító felperesekkel szemben kényszerintézkedés alkalmazása a II.r. alperes által abban az esetben is jogellenes és felróható volt, ha arra a vele együttműködésben eljáró I. r. alperes felhívása alapján a már hivatkozott kormányrendeletre tekintettel került sor.

Az együttesen eljáró közös károkozók egyikének, azaz a II. r. alperesnek a magatartását a károsult szempontjából nem teszi jogszerűvé, sem a rá irányadó elvárhatósági mércének megfelelővé az a körülmény, hogy intézkedésével egy másik karhatalmi szerv téves, jogszerűtlen és felróható döntését hajtja végre. Ezen körülménynek csak a közös károkozók egymás közti viszonyában lehet jelentősége.

A csatlakozó fellebbezésben írt indokok tehát az I. r. alperessel szemben előterjesztett kárigény elutasítására vagy az egyetemlegesség mellőzésére nem adnak alapot

Az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy az alperesek magatartása következtében sérült az I. r. felperes emberi méltósága, becsülete, jó hírneve, testi épsége. Az ebből fakadó - részben köztudomású - immateriális hátrányokat az elsőfokú bíróság mindkét felperes tekintetében 500-500.000.-Ft kárpótlással ítélte kompenzálhatónak.

Alappal hivatkozik azonban az I. r. felperes a fellebbezésében arra, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal azt a körülményt, hogy az alperesek magatartása - a már

megjelölt személyiségi jogok sérelmén túl - az I. r. felperes személyes szabadságát és mozgási szabadságát is korlátozták.

Az elsőfokú bíróság nem tett különbséget a felperesek között a számukra okozott hátrányok mértéke tekintetében, a nem vagyoni kompenzációhoz szükséges összeget nem arányosította a felperesek között annak függvényében, hogy a II. r. felperes az elfogását követően hamarosan, míg az I. r. felperes közel 4 óra fogvatartás után nyerte vissza a személyes szabadságát.

A fentiek figyelembe vételével az ítéletábra nem ítélte eltúlzottnak az I. r. felperes által az őt ért nem vagyoni hátrányok kompenzálására igényelt 750.000.-Ft kárpótlást.

Az I. r. felperes több személyiségi joga huzamosabb ideig tartó sérelmét szenvedte el, így az őt ért hátrányok kiküszöböléséhez a fellebbezésben írt összeg szükséges és egyben elégséges is.

A fellebbezésben előterjesztett, a Pp. 247. § (1) bekezdését nem sértő keresetkiterjesztésre tekintettel az ítéletábra a Ptk.360. § (1) bekezdése és a Ptk.301. § (1) bekezdése alapján a késedelmi kamatkövetelést is alaposnak ítélte.

A fentiekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság döntését azösszagszerűséget érintően a Pp.253. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta.

Az eredményes fellebbezésre tekintettel az ítéletábra a Pp.78. § (1) bekezdés és 81. § (2) bekezdése alapján egyetemlegesen kötelezte a pervesztes alpereseket a 32/2003.(VIII.22.) IM. rendelet 3. § (2) és (5) bekezdései alapján megállapított mértékű ügyvédi munkadíjból álló perköltség I. r. felperes részére történő megfizetésére.

Figyelemmel arra, hogy a kereseti kérelem jogalapja megalapozott volt, a marasztalás összegének megállapítása pedig bírói mérlegeléstől függött, ezért az ítéletábra a 6/1986.(VI.26.) IM. rendelet 15. §-a alapján az I. r. felperes elsőfokú illeték megfizetésére való kötelezését mellőzte.

Az alperesek az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontjai alapján illetékmentesség kedvezményében részesültek, ezért a terhükre megállapítható illeték a 6/1986.(VI.26.) IM. rendelet 13., 14. § alapján az állam terhén marad.

Győr, 2014. március 19. napján

Dr. Havasiné Dr. Orbán Mária sk.
a tanács elnöke

Dr. Sarmon Hedvig sk.
előadó bíró

Dr. Világi Erzsébet sk.
bíró

A kiadmány hitelül:

Kiadó: